По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 111. Львів, пятниця 7. липня 1922. Почтову належиність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1200 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок здрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 75 М., в „Надісланім“, в „Оповістках“ і некрольоґи 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорожче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

На Волині.

(Від власного кореспондента.)

Метушня та гомін на наших волинських просторах. Метушаться й гомонять: банковці, гандлярі, дурисвіти-визискувачі, кольонізатори, осадники, політичні аґенти ріжних мастей і партій.

Одним помахом пера куратор Ющаковскі розторощив українську учительську семінарію в Дермані, за нею українську жіночу й мужеську епархіяльну школу в Кремянці, а відтак українську ґімназію в Корці.

Облудно приобіцяв замість двох розгромлених семінарій — дерманської і дедеркальської — отворити нову в Рівному. Обіцяв на те, щоби обіцянки не додержати. Крім того, що поруйнував вже істнуючі школи, не дає дозволу відкрити українські ґімназії в Рівному, в Ковлі, у Володимирі Вол., в Корці. Луцьку-ж і кремянецьку ґімназію покищо терпить. Всі проґнози вказують, що не довго: управителям цих шкіл повидавав концесії тільки на один рік і вже слухи ходять, що в черговому шкільному році поставить на них свою руку. Розгромивши на Волині українську середню шкільну освіту, забірається до низшої. Мало того, що при помочи своїх з Малопольскі спроваджених інспекторів повиганяв зі шкіл український активний учительський елемент мужеський і позамінював його або менш відпорним елементом жіночим або польським; мало того, що до всіх українських народніх шкіл попризначав управителями Поляків; мало того, що не дозволяє відчиняти нові українські народні школи. Він ще в додатку понижує останки українських учительських сил, визначуючи їм менші платні ніж учительським силам польським (останні — часто без кваліфікацій!), змушуючи їх викладати деякі предмети по польськи, жадаючи від них спеціяльних іспитів змоги викладати свої предмети по польськи, змушуючи їх тинятися з міста до міста на окремі виклади польських патріотичних предметів (прелеґенти часто недоріки!).

Минулого року цей п. Ющаковскі заборонив учителям-Українцям купувати по українських книгарнях шкільні підручники. Підручники ці з великим трудом спромоглося доставити до нас „Волинське кооперативне видавництво“. Довідавшись про це п. Ющаковскі заборонив купувати українські підручники, обяснюючи, що Кураторія видасть власні українські підручники.

Рік минув, а цих видань польської кураторії на Волині не має. Мимоходом — і слава Богу, бо можна собі уявити, як такі підручники виглядали би.

І ще один вискок п. Ющаковского: видав обіжник про звільнення решти українських учительських сил, як що до 1. липня ц. р. не предложать йому посвідок „польського обивательства“. В наших умовах, де польська адміністрація не дає того „обивательства“ не то емігрантам-Українцям, але й тим, що тут на Волині народилися й зросли, це рівнається звільненню з посад всіх без виїмку учителів-Українців.

Останній факт з рубрики: лихоліття українського шкільництва на Волині — це заборона на відкриття української приватної ґімназії у Володимирі.

* * *

Пів року минуло, як на Волинь нахлинули аґітатори ріжних польських партій. Закладають ріжні комітети, пливуть марки, ростуть, як гриби по дощі, видавництва і ґазети.

Маємо вже вшехпольський „Глос волиньскі“, перед Великоднем народився людовецький „Дзєннік волиньскі“. Наїздять сюди політичні ґастрольори з Варшави, зі Львова, навіть з Познані. Головним товчком до цих поїздок — вибори до сойму. Багато балакається нам з нагоди виборів про приязнь і любов. „Хадеки“ і „ендеки“ закликають соціялістам і людовцям не вірити, а їх триматися, бо вони проти кольонізаційної й осадничої земельної політики „жонду“, бо вони борються за розумну земельну політику.

„Людовці“-ж та „визволєнці“ з патосом заявляють, що вони „за мужиків“. „Усе ваше буде: ліси „жондові“ й панські, земелька поміщицька і всі богацтва краю, тільки „Визволєня“ тримайтеся, на його список підчас виборів голосуйте“. „Ми — кажуть визволєнці — так як російські трудовики, що то були в першій і другій російській Думі, ми за народ“. І рівночасно перестерігають перед Галичанами (тут всі вони згідні). Перестерігають перед Галичанами, бо вони націоналісти, вороги наші, отже мовляв — на спілці з ними погано вийдете.

Для успішности аґітації послугуються всякими індивідами з під темної звізди.

Між аґітаційними атутами не маловажну ролю грає у визволєнців антиклєрикальний коник. Одні стараються знеславити в очах селян українську інтеліґенцію, а визволєнці спеціяльно взялися до пан-отців. Та не тільки визволєнці, а й взагалі теперішна влада звернула на них свою увагу. Учителів то позбавлено посад, то позарештовано, а решту загулюкано. З панотцями тяжша справа.

Бо призначає на посади пан-отців архиєрей, переводить їх на нові парафії — архиєрей, нові парафії відкриває — архиєрей православний. Отже влада польська перш усього заборонила призначати нових пан-отців у ті парафії, що з яких будь причин кілька літ уже не мають їх. Таких парафій у нас є чимало — особливо на Поліссі; посиротіли вони з часів ще великої війни, коли російське військо змушувало людей покидати свої споконвічні гнізда й евакуватися в Росію. Потім влада польська заборонила без її згоди переводити пан-отців наших із парафії на парафію; далі заборонила без її згоди призначати нових пан-отців взагалі на парафії — багато є випадків, що архієрей кремянецький попризначав пан-отців на парафії, а староства й воєводство заборонило їм бути священиками не йно в цих парафіях, а й взагалі на всьому просторі Волині. Є випадки, коли староства, навіть начальники округ невеличких забороняли нашим пан-отцям Службу Божу правити. Останніми часами влада польська змагає до того, щоби парафії православні зменшити принаймні в троє, з кожних трох парафій — одну зробити.

Крім сього польська влада вимагає від наших панотців присяги на вірність польській державі, не видає їм пашпортів, а без сього документу не вільно у нас бути навіть у власній хаті, а не то в дорогу вибіратися.

Загалом беручи — теперішні часи нагадують у великій мірі передвоєнні часи, коли на Волині спеціяльною опікою влади тішився „Союз русскаго народа“. Є й земельний гачок (грушки на вербі!), є й протиінтеліґентська аґітація. А наш селянин Волиняк з під лоба придивляється цій передвиборчій метушні і свою скептичну думку думає...

С. Слабіш.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Львів і Галицька Земля.

На протязі віків повторюються де які історичні явища так, як би з певною місцевістю або країною були звязані. Характер людей та життєві умови не лишаються без впливу на повторність таких прояв, але можна би й думати, що істнує якийсь містичний звязок поміж таємним потоком подій в области духа, а місцевостями та людьми, як би тому духовному, незримому для людського ока світові, більш було до сподоби тут власне, а не в другому місці проявлятись на зовні, як би де-які ґеоґрафічні пункти особливо притягали до себе таємні сили походу історії, та одарені були більшими, що так скажу, медіумічними здібностями. Ця думка не нова, та хоча може більш належить до історіоґрафічної поезії, як до точної історичної науки, вона переконуючо промовляє нам до уяви, а мені особисто, подобається вірити в неї, як в непохитну правду, як в доґмат який.

Якось, звідкіля не знаю, згадалися мені, сьогодні слова покійного Вл. Лозінського: „Mało było we Lwowie Rusinów, ale dużo Rusi“, та я побачив, як справді цікаво приглянутись до того, кілько у тому безперечної правди. Аж дивно часом — а таки правда, ніде може те появлявся духовний розмах України з такою життєвою силою, як у Львові. Коли мати на увазі, що від упадку галицької держави Українці ніколи у населенню Львова не мали чисельної переваги, що підлягали багатьом ограниченням міських прав, що німецьке, а відтак польське живло цілком опанувало Львів, та переважно з гори до долу ворожо відносилось до усіх виявів українського життя, й що стілько було других міст на Україні, у яких українська людність переважала кількістю усі наносні елементи — то дивно навіть звідки Львів взяв стільки сили, щоби сповнити в історії України таку величезну ролю.

В польськім культурнім життю Львів почав бути важніщим осередком доперва з другої половини XIX стол., коли стався адміністраційним центром цілої Галичини, та побіч Кракова, другим містом, у якому одиноко могла згуртуватись культурна праця та ірредентні течії цілого польського народу. Така його роля була, розуміється, штучна, викликана умовами польського життя та московською і німецькою займанщиною, але та штучність що через край вкорінилась, трівала тільки до упадку Австро-Угорської монархії, а її пережитки, хотя й що раз слабіщі, бачимо й досі.

Перед тим Львів був для Польщі дуже важним торговельним центром, ма певне стратегічне значіння — але в духовій области нічим визначнішим для неї не зазначився. Для українського-ж народу, так з погляду культурно-релігійних і національних як в державних інтересів, Львів, а з ним уся галицька, а перш галицько-володимирська земля, мав — має, та по вік-віка матиме величезне значіння, якого дехто не вміє як слід оцінити. В першу чергу грішать цим недоцінюванням Львова декотрі наддніпрянські політики.

Галицька земля була вже кілька разів як би з волі провидіння ратунком для усієї України.

Перший раз після упадку та знищення Київа вона у руках Романовичів сталася одинокою, незалежною державою, вона заховала, вона зберегла державність — аж до знищення її Польщею, вона остання й переказала грядучим поколінням ідею української державности.

Другий раз все духове, релігійно - національне відродження України в XVI в. оперлося о Львів, та о західні українські землі. У Львові було серце України, тут братський рух, школа, друкарня, звідси пропаганда. Можна сміливо сказати, що від релігійно національного занепаду вратував Україну — Львів, бо можна на нього глядіти як на символ відродження, яке звідсіль почалося, а потім обняло всю Україну; Львів приготовив перемогу благочестія, без котрого не булоб обнови Київської Митрополії, Могилянської Академії, а Богданове повстання не мало би вже того морального опертя, яке знайшло в стількох ще не ополячених завдяки культурному відродженню представниках вищих суспільних верств України.

Галицька Україна не заходилась власною фізичною силою боротись, то не її змога та не її завдання було. Раніше від східної зляшилась тутешня шляхотська верства, раніше почалась польська кольонізація, нарід стогнав під тяжким економічним гнетом й затратив вже воєнні традиції. Силою Галицької та Волинської Землі була сила моральна, що давала опертя силі оружній, фізичній могучости, яка, з усеї підяремної України-Руси, згуртовувалась там, над Дніпром, в козацьких оселях, на Україні, котра мала, в велитенських змаганнях, дати на зовні вираз пробудженням народних свідомих сил, створити міжнародні дотикальні підстави відродження державности України.

Та третий раз знову Львів усю моральну силу цілої України згуртовує в собі, а це тоді коли у XIX в. стається Піємонтом української культури і політичної думки. Придніпрянщина не була в змозі створити в себе того, що створила Галичина, пробудження свідомости в Київській Україні було залежно від галицького промінювання, без якого, хто зна, як виглядалаб національна справа за Збручем. Львів — помимо важких обставин національної праці, помимо необхідности впертої боротьби за кожний культурний здобуток, помимо трудних умов співжиття з Поляками — сповняв своє завдання як бачимо, не перший раз, та сповнить, сподіємось до кінця.

В моментах трагічної небезпеки, страшного „memento mori", коли меч остаточного знищення — здавалося би — завис над вітчиною, в усіх таких моментах — син її наймолодший, найбільш від самого початку кривджений сусідами, перший ставав в потребі до оборони. Відгомін заклику лунав по цілій Україні, до порогів, до Слободянщини, до великого Дону.

Звідки та чуткість, та сила заклику, та моральна міць, якої зменшити ніщо не змогло?

Чим далі в ліс історичних подій, тим більш несподіванним стається кожний прояв тої духової сили, а віруючому в Призначення мимохіть рука підноситься, щоб вказати на ті, на початку згадані — таємні сили історії, які мусують у невідомому нам та незримому просторі всесвіту.

Все щойно сказане нами не є чимось новим, це все факти відомі, як знаймомі події далекого та недалекого минулого. Але у кожній хвилині стоїмо перед обличчям майбутнього, а тому, не від речі підкреслити велике культурне та духове значіння, призвання Львова і Галицької Землі у відношенню до цілої нації.

Людгард Грохольський.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

З Харкова до Львова.

II.

Вільна торговля.

На всіх стаціях ведеться оживлена торговля харчами. Селянки й діти продають набіл, хліб, яйця. Знають, що кождий поїзд, крім курієрського, любить постояти, пасажири голодні, а харчів багато — чому не збути їх по високій ціні? Продавці переважно Українці, Жидів мало. Ціни на продукти досить усталені, торгуватися не поможе. Товар не все добрий, але зїсться.

Голодні.

Закупленими продуктами треба зараз ділитися: маси голодних селян з ріжних губерній цілої „федерації" швендяють попід вагони, простягають худорляву руку і мявкають жалібно. Легко можна відріжнити українських прошаків від руських. Українець просить чемно, сказати „Нема!" то йде далі, а дістане окрайць хліба чи каші чи юшки, то подякує і йде геть їсти десь на траві. Москаль настирливий, жебрає довго і впертo, подані харчі споживає лакомо зараз же на місці. До того ще й державне почуття в нього високо розвинене: оком знавця дивиться він у середину, чи не полекшитиб вагон о який пакунок, бож дуже часто запалюються оси в вагонах, коли вони перевантажені. Москаль знає, що при комуні державне добро все одно, що своє. Тому лізе на вагон провірити, чи нема де дірки: ляже і затхає, а де самого не хватає — там клунок положить. Контрреволюція, що іде в вагоні по білету, кричить у гору: „геть торбарі, мішочники! Забирайтеся, бо кришу заломите! Кацапня проклята!" Але Москаль твердий, ні вусом не веде. І хоч Україна сама голодує, московське торбарство й досі не перевелося. Що не забрав уряд, викуповують, вимінюють і виманюють, вижебрують і прямо викрадають північні „союзники".

Околиці.

Здовж залізничого шляху, переважно рівнинні, декуди попадається горбовина, пророджені ліси, молодняк. Не видно гарних будівель, церков, панських будинків. Віллі під Харковом і Київом запущені і занедбані: визирають з них симпатичні обличча синів і дочок Ізраїля, що тепер нівроку йому панує на Україні. Грунти найкраще оброблені на Полтавщині: майже всі поля засіяні, буряни виполоті, урожай добрий. В инших губерніях багато поля лежить облогом, ниви засіяні недобірним зерном або так рідко, що хопта заглушує збіжа. Найкраще представляються сіножаті: трава справді зародила, бо дощі на весну перепадали трохи не що-дня. Садовина всюди слабша від торічної. Урожай по всій Україні загалом середний, а з огляду на недосів вистане ледве для прожилення власного населення. А червоний уряд ще й великий податок хоче потягнути натурою й експортні магазини в пристанях Чорного моря приводить до порядку. Чисто як за царського ладу, коли мін. Коковцев кинув крилате слово: „Недоєдім, а вивезьом!"

Кожному подорожному кидається в вічі одно явище: ніде не видно величезних панських ланів ні економів з нагайкою, ні згорблених спин наймитів. Всюди селянські грунти, майже рівні величиною. Вузеньких, а довжелезних загонів, що возом не оберне, як у Галичині, також не видно. Більші комплекси ріллі, що ще заховалися, це так звані „совхози-радянські господарства", переважно під пшеницею. Невдала спроба сільської комуни, що майже всюди скрахувала, і якої навіть компартія вже не поручає. — Але з ланами щезли також рільничі машини: частина понищена або спалена, инші зужилися і ржавіють дальше без направи.

Д-Р ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

КУЛІШ — КУЛІШЕМ.

X.

„Найшов собі Куліш церковцю Богу молитися..." Так поглузував собі д-р Осип Маковей в 1900 р. над Кулішевим потурченнем, виявлюваним уже в „Хуторній поезії" такою заявою:

Покину земляків шляхом козацьким [давнім...
Та ні! не зупинюсь на Запорожі [славнім.
Шукатиму душі у Турчина одради...
Там більше знайдеться, ніж на Вкраїні, правди.

Коли Кулішевого поетичного експерименту не розумів д-р Маковей, поет коли він умів тільки поглузувати собі над ним, так чиж дивниця, що в рік пізнійше не міг здобутися на зрозуміння Кулішевої „Марусі Богуславки" д-р Ст. Томашівський, історик?

Для д-ра Томашівського був Куліш:

„В історії — ідеольог без синтези, у фільософії — фантаст без ідеї, в суспільнім життю — народник без демократизму, в національнім — культурник без розуміння ходу культури, в політичнім — український патріот, що ненавидить Україну з любови для неї, а ненавидячи — шкодить їй".

Таким і не инакшим був для д-ра Томашівського Куліш в 1901 р. Поверх усіх смертельних гріхів, які — після тодішнього розуміння д-ра Томашівського — лягли на души Куліша, був той, що він з любови для України ненавидить її. В 1908 р., в трех лекціях про Куліша читаних у львівській „Академичній Громаді" я спробував виказати безосновність чи помилковість проголошеної хражтеристики поета, даючи тоді його писанням більше-менше теж освітленне, що й сьогодня. З тих лекцій основна гадка знайшла в 1909 р. вираз у мойому нарисі про Ю. Словацкого в українськім письменстві і перекладі з приводу помічення схожости „Króla Ducha" з „Марусею Богуславкою". Це поновно було спонукати д-ра Томашівського вже тоді до ревізії своїх думок про Куліша. Чи перевів її пізнійше, не знаю. Але добре й те, що вже в найновійшім часі, завдяки незвичайній актуальности української національної ідеї, занявся й Кулішевим відношенням до неї, як найбільш оправданим фактами з останніх кількох років нашого національного життя, і несправедливу характеристику Куліша майже в цілости відкликав. Сподіюсь, що сьогодня й д-р Маковей не поважився глузувати над потурченням Куліша, коли йому прийшлось ще раз про нього озватись. А щоб і звичайному читачеви Куліша звощадити хитань, присвячу дрібку уваги тому чудовищу, яким для д-ра Томашівського була та Кулішева любов України, що веліла йому ненавидіти її. З тим чудовищем стрічаємося особливо в поемі „Маруся Богуславка". Там воно втілене в особах Кантеміра і Османа.

До зрозуміння Кантеміра й Османа, тих катів козацької України, що їх Куліш уявляє собі як добоодів її, повинноб уже вистати поставленне їх у світлі спінозизму. Ще краще одначе поможе нам зрозуміти їх той літературний модель, по якому Куліш їх творив. Той модель дав йому Словацкий у своїй поемі „Król Duch".

Зближувати Куліша до Словацкого позволяють нам передовсім ті анальогічні явища в їх життю і творчости, що повинні кидатися в очи всякому ознакомленому з життєм і писаннями обох поетів хочби найповерховнійше. Оба вони — Куліш і Словацкий — таланти визначні й визначно відмінні від инших талантів свого окруження, оригінальні. Оба визначаються в поезії артизмом слова й парадоксальностю помислу, здавалось би, стремлять до невтралізовання парадоксальности думки артизмом форми й силкуються здобути читача для своєї незвичайної ідеї незвичайно різьбленим висловом, мармуровим, хоч і як мармур холодним. Оба вірять в силу слова і спасенність штуки і тому дбають про форму, як про середник передавання ідеї. Оба приписують собі якусь фатальну (недовідому) силу, що дасть побіду їх ідеям. Словацкий каже в своїм тестаменті:

Jednak zostan'e po mn'e ta siła [fatalna,
Co n'ć żywemu na nic, tylko czoło [zdobi,
Lecz po śm'erci was będzie gniotła [niewidzialna
Aż was, zjadacze chleba, w aniołów [przerobi.

Куліш в „Хуторній поезії" подібно висловлюється з того приводу, що суспільність віднеслась до нього холодно:

А все таки в моїм немудрім слові
Була якась недовідома сила:
Бо є правдою було воно у змові,
Як рідна мати промовляти вчила.

І на цій „недовідомій", фатальній силі Куліш опирає віру в побіду свою, як і Словацкий.

Як Словацкий, так і Куліш люблять вітчину по свому, не знаходячи зрозуміння в суспільности. Тим то оба попадають у конфлікт і з своєю суспільностю і з її узнаними геніями: Словацкий з Міцкевичем, Куліш із Шевченком. Обох їх за життя хоронять. Але оба вони в своїм сирітськім осамітненню серед свого народа стоять до смерти горді й несхитні, як скелі серед моря, певні, що далеке потомство оцінить їх краще, зрозуміє. Тим то, як Словацкий, без огляду на все те, кидав поезії свої, том за томом, у „мовчазну пропасть", так і Куліш не уставав у письменницькій роботі, дарма, що довкола нього давалось чути питанне, про кого він дбає: про людей, чи про мишей?

Аристократами духа були оба поети, бо оба були індівідуалістами. Звісно-ж хиба, що свій індівідуалізм можна найкраще зберегти, маючи силу. Тим пояснюється, що обом поетам імпонували сильні, могутні одиниці, які свою ідею реалізували, хочби й брутальною силою. До зрозуміння ідеалізовання Кантеміра, Османа, Петра Великого, Катерини II, Жовкевського, у Кулішевих писаннях відси вже недалеко.

(Продовження буде).

Нема для них розгону на селянських наділах! Рідко де видно рівні смужки колосків збіжа з сіварки. Це плюс і мінус. „Українізація землі“ і тимчасовий занепад модерної рільничої господарки.

Чим же засіяні поля? Переважно житом. Пшеницю сіють найбільше в степовій Україні на Херсонщині і Таврії та на Підкавказю. Картоплю для міських городів постачає в першій мірі Чернигівщина. Крім жита досить засіяно гречки, проса та иншого збіжжя. Мало видно картоплі, зовсім нема бурякових плянтацій, а Україна славилася колись цукроварством...

Був я на цукровім заводі в Шепетівці. Фабрика не працює. В адміністрації, як і по всій державі притьмом скорочують штати. Урядники майже виключно Українці. Балакав я із завідателем культурноосвітньої справи, показував столичні книжки свіжо видані. Махнув рукою: „є в нас своїх книжок досить та ніхто не читає! Не до книжок тепер людям, коли кождий потерпає чи не викинуть його завтра з посади! Фондів завод не має і праця завмерла“.

Те саме було і в инших містечках, як Фастів, Козятин, де один Галичанин виносив на продаж шкільні підручники, видані в Харкові. Книгарі давали смішно низьку ціну, покликуючись на те, що „книжка не йде“, навіть така, що повинна би йти.

В Фастові мав я цікаву зустріч. Перед будинком, ніби заїздом стоїть селянин коло фіри, довкола свіжий гній. Міліціонер з рушницею кричить на селянина і лає, щоб зараз позабирав гній, хочби руками. Урядує як має бути! Відразу пізнаю галицький акцент. Розбалакався з представником влади. Стрілець з Галицької Армії, до Галичини не думає вертати покищо. Праця тяжка, але поплатна. Купив зараз дещо харківських видань. На міліції служать теж руські. Проїзджаючи Україну, рідко де можна зустрінути червоноармійців. Не видно ніде відділів, зайнятих військовою муштрою. Погранична полоса дуже слабо обсаджена військом, що я сам завважив у Шепетівці і що потвердили люде, які переходили дальше на півдні річку Збруч у ріжних місцях. Всюди здовж границі курсують польські марки навіть по селах. Їх радше приймають ніж радянські рублі. І це діється на Україні. Українських грошей гривень і карбованців не хочуть брати, але в Києві вимінюють по курсі 2000 гривень за 800.000—1,000.000 рублів. Д. б.

Тарас Франко.

Німеччина.

Після нападу на Гардена.

Бюро Вольфа доносить:

Слідство в справі замаху на Гардена виказало, що в нападі брали участь дві особи. Одну з них вже арештовано, на слідах другої є вже поліція. Виновники походять з тих самих кругів, що й вбивці Ратенава. Один, котрого арештовано, є членом військового союзу, що його розвязало на днях міністерство внутрішних справ. Мав він в краваті шпильку з гачкованим хрестом, що є відзнакою нім. націоналістів.

Протимонархістичні заворушення.

Пат. доносить, що в Кольонії хотіла товпа знищити памятники Гогенцолернів. В Магдебургу прийшло також до великих демонстрацій, де товпа хотіла знищити памятники Вільгельма. Поліція вжила оружя проти демонстрантів.

Усувають портрет Вільгельма.

Гамбурський сенат рішив усунути з великої салі засідань портрет був. цісаря Вільгельма.

Німецький уряд розвязує військові організації.

Пат. доносить з Берліна, що німецький уряд зарядив розвязання військової організації „Сталевий шелом“ і Союза „Крицевих“ жовнірів.

Переговори нім. соціялістів.

В понеділок дня 3. ц. м. відбулися в Берліні переговори представників обох соціялістичних партій, в справі вступлення незалежних соціялістів до уряду.

Порозуміння між німецькими соціялістами.

Офіціяльна преса зорганізованих робітників доносить, що підчас переговорів обох соціялістичних партій в справі вступлення до уряду незалежних соціялістів панувало повне порозуміння. На вівторок визначено конференцію з міщанськими сторонництвами коаліції.

Погрози німецьких націоналістів.

„Штатбірґер Блятт“ орган німецьких реакціонерів, обговорюючи справу вбивства Ратенава пише, що є не останнє вбивство довершене в Німеччині. Дальші замахи будуть виконані на Французах, що перебувають під теперішний час в Німеччині.

Судові уряди тільки для републиканців.

Конституційна комісія пруського сойму, прийняла внесення демократів, щоби всі урядові місця в судівництві були доручені тільки републиканцям. Принято також внесення соціялістів більшости, яке жадає усунення зі шкільних бібліотек творів, яких зміст є монархістичний.

Розвязання нім. товариств.

Німецьке міністерство внутрішних справ розвязало союз „Правдивих Німців“ разом із усіми його краєвими і льокальними відділами.

На основі розпорядка през. держави, нач. през. шлеської провінції розвязав нар.-німецький союз охорони і стоваришення молоді, що підлягало тамошньому союзови. Опісля розвязано орґанізацію „Дайтш Фолькіше“ разом із усіми філіями і центр. союз стоваришень студентів вищих шкіл. Що-до союза студентів, виявило поліційне слідство, що цей союз завзивав своїх членів до активної участи в орґанізуванню атентатів.

Кілька слів в справі сирітських Захистів.

Недавно появився в „Гром. Вістнику“ (ч. 55.) заклик п. Константини Малицької до закладання захистів, захоронок і діточих садків по всіх місцевостях нашого краю, щоби заопікуватися передовсім дітьми позбавленими опіки родичів.

Заклик гарний і слід би виконати його, бо дійсно у нас того рода інституцій є дуже мало, а дітей, що потребують опіки і помочи так моральної як і матеріяльної є дуже много в кождім разі більше, як хто небудь з нас собі уявляє.

Але тут насувається мені кілька питань до вирішення, з яких передусім одно хочу обговорити.

Хоча число наших захистів, приютів, захоронок і других того рода інституцій є невистарчаюче, то всетаки є воно доволі значне, бо майже в кождім повітовім місті є бодай одна така інституція.

Такі інституції стоять під опікою ріжних товариств, пр. Краєвого Українського Т-ва охорони дітей і опіки над молодю, Кружків У. П. Т., філії „Просвіти“, Жіночих Громад, Сестриць Служебниць П. Д. М. і Василіянок, а навіть і спеціяльних товариств.

Так як ріжноманітні є опікуни тих захистів, то також панує величезна ріжноманітність у них що до виховання, харчів, науки, способу принимання, числа вихованців і т. д. Лишень в однім всі захисти є подібні до себе а се, що в кождім находяться діти ріжного віку, ріжного здоровля, обох полів і в кождім дається дитині менше або більше достаточний харч, одіж, мешкання, ну і посилається до школи.

Хоч удержання дітей в цих захистах є вже великою заслугою суспільности, то всетаки, на мою гадку, суспільність не виповнила супроти сих дітей цілого свого обовязку, бо при дотеперішній орґанізації захистів не можна приготовити їх вихованків до практичного життя, та дати їм можність жити, коли опустять захист. А передусім о се повинно розходитися, щоби вихованкам захисту дати, як то кажуть, кавалок хліба в руки.

Кождий поодинокий захист сам про себе не є в силі виповнити сього завдання просто через брак відповідних засобів.

В теперішних захистах находяться діти ріжного віку: немовлята, діти в дошкільнім і шкільнім віці і старші, з кождої катеґорії по кількоро, а до того хворі і здорові разом і серед таких відносин є прямо неможливе дати дитині щось більше ніж насущний хліб, бо не можна мати тільки виховуючого персоналу, ані ніякий захист не є в силі удержати такий численний персонал при скупих матеріяльних засобах, а тим менше може який небудь захист давати науку якого небудь ремесла.

Однак спільними силами всіх захистів разом, при добрій і справній їх орґанізації, при добрій волі зарядів та жертвенности всеї суспільности можна се легко перевести.

Передусім треба відділити діти хорі від здорових. В тій цілі треба деякі захисти, особливо в тих місцевостях, де є до того пригожі условини, відповідне підсоння, лікарська опіка, мінеральні купелі і відповідне приміщення, перетворити на санаторії, бодай по одній для кождого рода недуги. До тих захистів-санаторій висилалося би діти з цілого краю так, що в инших захистах оставали би виключно діти здорові.

Опіку над тими дітьми повірилося би відповідно дібраному персоналови, а місцеве населення мало би обовязок старатися о матеріяльне забезпечення інституції.

Та і здорові діти ріжного віку потребують ріжного способу виховання, ріжної опіки, харчу й образования.

Для немовлят треба передусім звернути увагу на фізичний розвиток: для дітей від 3—6 літ, вже се не вистарчає і для них треба забезпечити також відповідний розвиток ума; тому захисти для них призначені повинні бути фреблівськими школами і повинні для того мати відповідно підготований і виобразований персонал. Для обох катеґорій сих захистів мусить бути персонал дібраний і передусім зложений з людий совісних і високогуманних, які не зуміли би надужити довіря суспільности під ніяким оглядом.

Захисти для дітей в шкільнім віці найлекше устроїти, бо вони не потребують вже так старанної домашної опіки як немовлята, а їх умовим розвитком занялася би місцева школа. Домашний надзір мав би поручене прохарчовання, поміч в науці, домашне, згл. товариське виховання та фізичний розвиток.

Утворення таких захистів не представляло би поважнійших трудностей, бо персонал для них можна дібрати з істнуючих захистів, а їх вихованків порозміщувалося би відповідно до віку в нових захистах.

За те устроїти захисти для сиріт у віці позашкільнім, властне кажучи, для доростаючої молодіжи буде труднійше, бо се новість.

Властиво такі захисти повинні стати практичними взірцевими школами ремесла, або по крайній мірі безплатними бурсами для ремісничої молодіжи і повинні повставати в тих місцевостях, де вже є ремісничі школи, щоби улекшити молодіжи побирання науки ремесла.

Такі бурси було би лекше устроїти, бо фахова школа давала би образования, а на заряді спочив би тільки тягар удержання.

Але й ремісничі школи в таких захистах, хоч їх тяжше устроїти, можна би також завести, занимаючи в них як учителів ремесла відповідну скількість добрих ремісників, які мали би за завдання виучувати вихованців ремесла. Такі школи повинні навіть оплачуватися, хоч би тим, що в них виконувалося би роботу, виготовлючи одіж, обуву, біля то що для инших захистів.

В тих захистах ремісники училь би свого ремесла, а місцеві чинники мусіли би подбати о доповнення загального образования наукою мови, стилістики, рахунків, рисунків, історії, літератури, музики і т. п.

По переведенню такої орґанізації навіть при незміненім числі захистів і дітей виховання в них було би далеко успішнійше і доцільнійше, оминулося би много трудностів, які стрічає кождий захист з окрема, а найважнійше, що дітям в старшім віці далося би фахове образования, а тим самим належите приготовання до практичного життя.

Колиж би в якім захисті знайшлася дитина о визначних спосібностях до науки, музики, рисунків, співу, то тим лекше було би виділити її зі сірої маси і нею так заопікуватися, щоби її талант міг розвинутися на славу української суспільности.

Ініціятиву в порушеній справі повинно взяти на себе Українське краєве товариство охорони дітей і опіки над молодю. Воно і так вібрало вже чимало статистичного матеріялу, який треба провірити, у відповідний спосіб приготовити та на основі сего виробити плян реорганізації, запросити на зїзд чи конференцію управи всіх захистів краю, предложити сей плян до затвердження і поволи його виконувати.

Всі инші товариства, які досі опікуються захистами, повинні се діло передати згаданому товариству, а в краю його філіям, і в сей спосіб перевести свого рода централізацію та унормувати всі справи звязані з захистом.

Плян, який отсе предкладаю, на позір тяжко перевести, але в дійсности є він до зреалізовання, коли би лиш відповідні чинники, а в першій мірі Гол. Виділ краєвого товариства охорони дітей і опіки над молодю схотів над ним застановитися, виготовити подрібний плян і скликати зїзд в ціли його обговорення і затвердження.

Крім сего треба, щоби більше число осіб з ріжних верств нашої суспільности заінтересувалося справою сиріт та опущеної дітвори і спомагало товариство не лиш матеріяльно, але також морально, уділюючи товариству і його органам своїх помічень, вказівок і т. д.

В кінці треба, щоби вся наша суспільність без ріжниці пола, віку і маєтку стала діяльними членами того товариства, щоби в сей спосіб дала йому трівку матеріяльну основу і піддержала його діяльність всіми можливими способами і засобами, і я певний, що удасться перевести в діло в хосен убогої опущеної молоді, а на добру славу нашої суспільности.

Іван Боднар.

З польських справ

Сойм в боротьбі з кабінетом.

До львівських часописів доносять: Хід чергового засідання польського сойму заповідається бурливо. Лянсовані народово-демократичними кругами поголоски заповідають внесення двох наглих внесків в справі виленських подій і конфіскати „Жечипосполіт-ої“, при чому внескодавець не обмежиться до полагодження самої наглости тих внесків, але має зажадати меріторичної дискусії над ними. Таким робом ЗЛН. задумує упередити евентуальну дискусію над експозе премієра і голосовання над формулою довіря приспішити упрощеною дорогою. Бо оскільки само приняття наглости тих внесків не може бути трактоване яка фронт для уряду, то перехід мусить потягти за собою ухвалу звернену проти уряду. Таку ухвалу прийме правиця польського сойму як вотум недовіря і основу для повалення уряду.

Новий спосіб ратунку польської марки.

„Слово польске“ довідується, що начальний директор ПККП. Біго, скликав директорів варшавських банків на конференцію, на якій звернувся до вібраних з візванням, щоби вони в ціли управильнення (?!) курсу польської марки протягом 3 днів здержалися від купування на біржі чужих валют. Коли вібрані вдивувались такою пропозицією і заявили, що така акція викличе застій в економічному житю, відповів Біго, що втрати банків в заграничній валюті будуть покриті протягом тих трьох днів в каси ПККП.

Виленський погром.

Як відомо з телеграм, ущасливлене уніфікацією з Польщею Вильно, було на днях ареною

Прочитано там два протижидівські відчити, третій заборонила навіть польська влада, після чого розагітована банда почала жидівський погром. Сконсигноване військо і поліція були примушені до чинного виступу при чому, по донесенням „Слова польского“ убито 6 демонстрантів а 40 ранено.

Нічою з 3. на 4. липня розліплено на мурах Вильна таке урядове оголошення:

До населення міста Вильна. Гідні найвищого спочуття події, які мали місце дня 2. ц. м. викликують невірні коментарі. Розсівання чуток не опертих на обективно стверджених фактах, будить безосновне занепокоєння і огірчення серед широких кругів громадянства, що рівночасно визискується чинниками, ворожими польській державности. Тому закликую ціле населення міста Вильна до збереження спокою і недавання послуху розсіваним невірним вісткам. Вірючи в те, що спокій прийде, в дбайливости о удержання його в місті, оповіщую рівночасно, що усі зусилля виклйкання неспокою будуть переслідувані з цілою строгістю закона. Доходження в справі подій з дня 2. ц. м. спочиває в руках прокураторської влади, яка після основного провірення справи потягне винуватих до відповідальности.

Метрикальні містерії.

I.

Указ староства в Сколім.

Гр.-кат. уряди парохіяльні одержали в маю ц. р. письмо такого змісту:

Starostwo w Skolem. L. 5968. Skole dnia 5. maja 1922. Do urzędów parafijalnych obrządku gr.-kat. w powiecie.

Według obowiązującego po dzień dzisiejszy rozporządzenia b. austr. ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. września 1875 L. 1577 ogłoszonego obwieszczenia b. Namiestnictwa z 16. września 1875 L. 471131 w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1875 Nr. 66 księgi metrykalne mają być prowadzone w języku łacińskim.

Zwracając przeto uwagę urzędów parafijalnych jako metrykalnych na powyższe obowiązujące dotąd przepisy prawne oraz opierając się na poleceniu Województwa w Stanisławowie wydanem reskryptem z dnia 12. stycznia 1922 L. 134134|/ zakazuję na podstawie § 7 ces. rozp. 20|4 1854 Nr. 96 prowadzenia ksiąg metrykalnych w ruskim języku i wzywam do bezwzględnego i ścisłego stosowania się do niniejszego zarządzenia pod rygorem dotkliwych skutków karnych przewidzianych w powyższem rozporządzeniu. Zaznaczam przytem, że wyciągi metrykalne, które winne dosłownie zgadzać się z wpisami metrykalnemi mają być także wystawiane wyłącznie tylko w języku łacińskim.

W końcu nadmieniam, że jakkolwiek wprowadzone uniwersałem z dnia 20. lutego 1784 formularze ksiąg metrykalnych nie mają nagłówków (napisy o Państwie, dyjecezyji i t. p.) to jednak o ile używane przez Urzędy parafijalne obrz. gr. kat. formularze wyciągow metrykalnych nagłówki takie zawierają i nagłówki te bywają wypełniane, winne Urzędy parafijalne obrz. gr.-kat. i nagłówki wypełniać również w języku łacińskim, a znajdująca się w nagłówku rubryka „Państwo“ ma być wypełnione zgodnie z faktycznym i prawnym stanem „Republica Polona“.

Starosta: Dr. Golczewski w. r.

Одержавши таке письмо, священики повіту скільського зібралися 6. червня ц. р. в Сколім і підписали протест, який вислано також до Воєвідства в Станиславові, до польського міністерства внутрішних справ і до відомости Ординаріяту.

Тогож дня, коли священики були зібрані в Сколім, прийшло з почти чергове число 7. „Арх. Відомостей“, в якім було оголошено, що польське правительство підвисшило парохіяльним урядам 20-кратно даток на канцелярійні видатки.

Всі священики заявили одноушно, що даток цей, який виносив би в найліпшім разі до 300 мп. річно, лишають для польського державного скарбу, так як це роблять від двох літ з конґруальним додатком. Бо це є понижаюче для священика побирати місячно 200 мп. конґруального додатку, тим більше, що польські власти вмушують їх писати квіти на ці „додатки“ по польськи.

Дописи з краю.

Добряни, пов. Городок.

На поклик Львівського комітету охорони могил по поляглих борцях за волю України зібрався і наш виділ читальні „Просвіти“ на нараду і рішив не лише поправити могили на кладовищи, але і позбирати тлінні останки наших борців порозмітані на наших полях і перенести до спільної могили. Вже в суботу перед вечером дня 29. квітня 1922 р. повідкопувала наша молодь, члени читальні тіла, а зглядно кости поляглих шістьох борців і зложила до двох великих домовин, умаїла смереками та зеленю, та поставила на цілу ніч сторожу. В неділю о 3. годині з полудня стали стягатись з усіх усюдів люди. Понад 4000 народу облягло узгіря понад селом, де зложено тіла упавших борців. Відтак відправив панахиду наш парох о. Анатоль Козак і о. Василь Загаєвич, парох села Вовчухи і по відспіванню нашим хором „Ви жертвою впали“ та „Журавлі“ почав уставлятися похід. Похід отвирало 60 їздців в синьо-жовтих лентах, козацьких шапках і однакових сірих киреях. На чолі їхав на воронім кони керманич бандерії і сурмач, котрий час від часу своєю сурмою підносив похилені голови учасників похорону. За бандерією йшла процесія наша, з Путятич і Волчух з хоругвами та образами, відтак найстарші члени читальні несли терновий вінок з червоною лентою, а дальше шість инших вінків з відповідними написами несли дівчата. За вінками йшов хор і священики, а дальше котився убраний зеленю віз запряжений в шість дібраних коний та прибічною почесною сторожею. Похід замикали непроглядні маси народу, не тільки з нашого, але і з усіх сусідних сіл. Не було в селі дитини, не було старця, котрі не взяли би участи в поході. Жінки з немовлятами на руках, та немічні старці, проваджені своїми синами, спішили, щоби віддати послідну прислугу нашим борцям, котрі віддали своє молоде життя в обороні свободи українського народу. Коли похід прийшов над спільну могилу, вложено до неї домовини, відправлено вдруге панахиду, а хор під проводом п. Луки Демчука відспівав похоронні пісні.

Опісля промовив до учасників о. парох Ан. Козак. Він попращав борців в далеку дорогу. „Ви впали — сказав о. парох, — але не над Ізонцом, Піявою, ані в тирольських горах, але на рідній батьківській землиці, не за чужих, але за своїх батьків, за свій рідний народ, щоби вибороти йому свободу та кращу долю, зложили Ви своє молоде життя на жертвеннику України. Не плаче за Вами Ваша найблища рідня, бо вона може ще Вас вижидає, але плачемо ми всі тут присутні, що були свідками Вашої славної боротьби і знущання над Вами. Тож пращаємо Вас наші славні борці іменем Вашої рідні і іменем цілого великого українського народу. Ви впали, але слава Ваша буде гоміти, доки житиме український народ на великім просторі від Карпат по Кавказ!“ І покотилися гарячі сльози по лицях всіх присутних, а мами, що втратили своїх синів в визвольній боротьбі, заридали ревними слізми. Відтак попращав ще упавших товариш недолі Іван Куба Добрянець і вказав дорогу, якою ми маємо йти, щоби здобути собі волю. По відспіванню хором „Боже великий єдиний“, затрубів сурмач пращально, наче віддавав би сальву товаришам в далеку дорогу, почав народ розходитися домів. Висипано велику могилу, а на ній поставлено живий хрест та уміщено таблицю: „Тим, що упали за волю України“. Так відсвяткувала наша громада се народне свято, котре довго остане в памяти учасників. А Вам, о. парох, що ведете перед в нашім народнім життю, та показуєте дорогу, куди слід нам ступати, аби стати хосенними членами нашого народу, Вам, п. Лука Демчук, що не жалієте труду над нами, та підбадьоруєте нашу молодь до безвпинної народньої праці, та Вам старші та молодші члени читальні, що світите нам своїм приміром праці — слава!

Учасник.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Лева Маєтовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра“ в Раві Руській.

Ріжні вісти.

Комісія для розоружень.

В Парижі отворено третю сесію комісії для розоружень під проводом Вівіяні. Обговорюючи світове положення, яке утрудняє розвязку питання розоруження, Вівіяні зазначив, що ці трудноші не повинні нікого знеохочувати. Союз Народів розвязав щасливо гор.-шлеське питання. — Комісія розглянула відповіди поодиноких великодержав у справі розоруження. Рішено реклямувати відповіди инших держав. Наспівші відповіди 14 держав передано підкомісії. Ці відповіди творять поступ на дорозі до порозуміння, а торкаються головно зменшення видатків. Инша підкомісія займеться справою фабрикації оружя і перевозу оружя та справою знищення надміру оружя, що остало по війні. Морська секція комісії розгляне подробиці, представлені адм. Сігрейвом відносно вашінґтонського договору.

Річниця боїв над Пявою.

В Римі обходжено оноді річницю боїв над Пявою. В часі торжеств зроблено велику овацію ген. Діязови.

Дипльоматичні чинности.

З Риги доносять: З причини визнання Литви „де юре“ через раду амбасадорів, вислав премєр Меєрович ґратуляції на руки литовського міністра закордонних справ Юргутіса, де бажає як найкращого розвитку для братнього литовського народу.

Зїзд конференції праці.

В Генуї отворено Зїзд конференції праці, який має рішити про відношення конференції до соціялістичної партії. Зїзд буде тревати 3 дні. В першім дни нарад вивязалася гостра полеміка між соціялістами і комуністами.

Конференція Сканцера з Бальфуром.

Міністр Сканцер відбув 3. ц. м. у друге конференцію з Бальфуром, яка треває дальше. При дальшій дискусії має бути присутний Льойд Джордж.

Виїзд Сканцера до Парижа.

Приїзд Сканцера до Парижа, який назначено на 4. ц. м., зістав відложений. Сканцер не приїде до Парижа перед четвергом. Передтим відбуде він ще конференцію з Льойд Джорджом.

Помилування Десіча.

„Зідслявіше Корресп.“ подає: Помилування Десіча справника замаху на короля Олександра, викликало, як вдається, кабінетну крізу. Десіч не просив о помилування, сталося це на прохання королевої.

Звільнення Міхельзона.

ПАТ доносить: 4. с. м. закінчився в Ляйпціґу процес проти берлінського лікаря Міхельзона, якого обвинувачено о надужиття в часі війни. Міхельзона звільнено.

Нота Фінляндії в справі роззброєння.

Латвійська телеґр. агенція доносить з Гельсінґфорсу, що фінляндський міністр закордонних справ Енкель звернувся до совітського уряду з нотою, в справі конференції роззброєння, що її предложила була Росія. Нота заявляє, що Фінляндія вважає російське предложення, як зовсім згідне зі своїми інтересами. Фінляндський уряд просить Росію о предложення подробиць цего пляну і о повідомлення, які держави згодилися вже на це предложення.

Справоздання Союза „Голодним України“

за перших шість тижнів його діяльности.

21 травня відбулася перша нарада представників культурних і допомогових організацій Відня зі запрошеними українськими діячами в справі заснування союза для несення помочи Україні в її нинішньому фізичному і духовному голоді. Тиждень пізнійше були прийняті головні організаційні прінципи сього союза „Голодним України“, як був він названий, і вибрано його виділ, котрому доручено як найскорше леґалізувати головну організацію. В склад сього відділу входять тепер представники таких організацій: а) Український Жіночий Союз, б) Обєднаний Робітничий Комітет допомоги голодним України, в) Український Соціольоґічний Інсйитут, г) Українське Академічне Т-во „Січ“, д) Соціялістичне Товариство „Драгоманівська Громада“, е) Українська секція Інтернаціональної Жіночої Ліґи Миру і Свободи, ж) Союз Українських Журналістів і Письменників, з) Товариство Прихильників Освіти, и) Український Вільний Университет і отсі приватні особи, яких ініціятивна ґрупа запросила, а ширший комітет їх вибори затвердив: проф. М. Грушевський, д р Дмитро Левицький, д-р Ярослав Окуневський, д-р Надія Суровцова, пані Ольга Галаган, п. Юрій Тищенко і п. Олександр Кандиба в Відні, п. Володимир Винниченко у Берліні, С. Гавриленко, Ол. Жуківський, М. Чечель, які виїхали на Україну.

9 і 15 червня відбулося пленарне засідання союзу, та окремими членами союзу були складені справоздання про минувшу щоститижневу працю союзу. Не дивлячись на пізне повстання української акції і несприятливі умови діяльности, союзу вдалося осягти деякі певні здобутки. Праця союзу, як було намічено в початку, мала йти в двох напрямках:

а) Агітації межи істнуючими інтернаціональними допомоговими організаціями на користь утворення окремих відділів, або відсоткового виділення для голодуючих України з загальних фондів допомоги Росії, та

б) організації українськими силами безпосередньої помочі взагалі, зокрема занедбаним українським культурним силам.

Для першої мети складено було відозву „В імя культури і гуманности“ в мовах французькій, анґлійській та инших. Її передано через делеґатку Української Жіночої Національної Ради паню Русову на інтернаціональний зїзд в Газі, надіслано до льондонської централі „Friends Relief Mission“, до інтернаціонального комітету в Женеві для переслання иншим комітетам і поширюється далі між запомоговими організаціями і окремими діячами. Вислано її також до всіх істнуючих українських часописів на континенті і в Америці. О. Олесь заступник голови союзу, передав в його розпорядження свої вірші, написані на тему голоду і нужди на Україні. Сі вірші розіслані по українським редакціям разом з відозвою з проханням надрукувати.

Члени комітету Д-р Кушнір, Д-р Дм. Левицький, Д-р Надія Суровцова і п. М. Чечель звернулися безпосередно до віденських запомогових організацій. Тутешня „Künstlerhilfe für Russland“ в своїх закликах від тепер додає „für Russland und Ukraine“ а до Нансена, який розпоряджає її фондами, обіцяла надіслати листа з проханням певні відсотки призначити голодуючим України. Віденський відділ „Friends“ взяв на себе ініціятиву запропонувати льондонській централі вислати на Україну відділи „Friends“, а в Анґлії занятися справою допомоги культурним силам.

За посередництвом представника студентства Гр. Паляниці, Всеславянський Клюб прирік наділювати зі своєї допомогової акції для членів Росії 50 процент усіх пожертв для України. Се має бути надіслане через інтернаціональні організації, на адресу запропоновану союзом, а саме: Науковому Товариству для розпреділення між студентством. Крім того українське студентство готує на майбутньому всеукраїнському зїзді студентів у Празі заклик до інтернаціонального студентства в справі допомоги на Україні.

Представництво Ліґи Мира і Свободи заявило, що ним складено і розіслано відозву до 32 секцій їх орґанізації, і що зачали вже надходити відповіди на пожертви.

Крім того заходом Австрійської Віденської Секції робітниць 21-го червня в Фаворітнерфольксбіне, Х. Ляксенбурґштрассе 8—10 відбудеться вистава, весь прибуток якої піде на користь голодуючим України.

Представництво робітництва продовжує свої збірки і щомісячні пожертви голодуючим.

Голова Союзу, проф. М. Грушевський подає до відома, що з фондів грошей одержаних торік з Америки, ним вислано протягом березня і квітня на Україну 14 десятидолярових а 20 двохдолярових посилок на ріжні колективні адреси, та індивідуальні, котрі нарешті аж тепер, можливо наслідком інтервенцій союзу у харківського представника Нансеновської Місії капітана Квіслінґа, почали доходити. Так в другій половині травня разом прийшли посилки для членів українського Наукового Товариства, оплачені ще в лютім і квітні. Одержання їх викликало серед заголодованих і зовсім беззасібних наукових і літературних робітників незвичайну радість, котру належалоб підтримати того рода посилками.

Д-р Коссаком і Сірим складено відозву до українського громадянства. Переведена між українськими орґанізаціями та українськими громадянами, заходами скарбника д-ра Дм. Левицького і инших членів Союза збірка дала поки що коло 800.000 корон, не рахуючи пожертв речами. З вище згаданої суми, крім орґанізаційних, дуже не значних видатків, д ром Н. Суровцовою було переведено закупку продуктів і надіслано через Українське Радянське Представництво Науковому Товариству у Києві три посилки.

З них перша і друга вже дійшли. Посилки містили в собі певну кількість продуктів, обуви, білля, писарських приладь і домашні аптечки, підібрані д-ром Окуневським. Того рода посилки вагою до двох пудів, без сплати коштів транспорту, передається через Радянську Місію двічи в місяць до Київа або Харкова.

З Науковим Товариством навязано безпосередні зносини і там роздача і поділ надісланих річей переводиться трьома професорами і діловодом тогож товариства на колективні адреси, призначені союзом.

Союз старається війти в найблищий контакт з українським громадянством за кордоном, поширити і зміцнити запомогову діяльність.

В тій цили виїхав член союзу О. Олесь до Берліну, для приспішення справи заснования там же відділу, спільно з членом союзу В. Винниченком; Союз звертається також до запомогових орґанізацій за кордоном, аби в інтересах одностайности і доцільности акції, війшли з ним в безпосередні звязки.

Союз вступив в контакт з Українським Червоним Хрестом і його представником д-ром Холодним.

Зачавши свою працю без жадних засобів, Союз по своїй короткій діяльности, з надією дивиться на свою працю і констатує, що приступивші до орґанізації працюють з посвятою, яка є ґарантією успіху в роботі, що так дружно провадиться входячими в Союз членами.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Заперечення уступлення Керзона.

Ліфилд. (ПАТ). Полрадіо. Заперечують тут офіціяльно вістку, подану пресою про уступлення Керзона зі становища секретаря деп. загр. справ. Керзон ще сього тижня вернеться до Льондону і візьме 13. ц. м. участь в дискусії, яка мається відбути в палаті льордів у справі реформи цієї палати.

Арештовання в звязи з убивством Ратенава.

Ольштейн. (ПАТ). Тел. Комп. В звязи з убивством Ратенава арештовано пор. Опена.

Принятття рапалійського договору.

Айльвезе. (ПАТ.) Полрадіо. У второк прийняв райхстаґ у 2. і 3. читанню майже одноголосно рапалійський договір.

Заговір проти Літвінова.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. „Дейли Мейл“ доносить з Гаґи, що поліція викрила там заговір проти Літвінова. Видалено 15 рос. монархістів, що прибули до Голяндії за фальшивими пашпортами.

Поанкаре прибуде до Льондона.

Айльвезе. (ПАТ.) Полрадіо Л. Джордж заявив в палаті громад, що Поанкаре прибуде в найбливчому часі до Льондона для обговорення справи заключення мира між Туреччиною і Грецією.

Конференція в Газі.

Гаґа. (ПАТ.) Нині відбулося засідання підкомісії для справ приватної власности спільно з Москалями. Раджено над квестіонарем, розісланим російською делеґацією. Президент мотивував становище підкомісії, яка відказується уладити подрібну анкету власників посілостей в Росії згідно з совітським квестіонарем, зазначуючи, що завданням конференції є винайдення загальних основ порозуміння Европи з Росією. Щойно пізніще зарядиться евентуально анкету. Літвінов застеріґся енерґічно проти становища підкомісії.

Зменшення японської армії.

Токіо. (ПАТ.) Згідно з проєктом міністра війни, затвердженим правительством, ефективний стан армії знизиться о 58.000 людей.

Вибух бомби.

Відень. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр.“ доносить з Берліна, що вчера о год. 22. вибухла бомба в „Нар. Домі“ в Мільгайм. Було кілька ранених.

Проти помилування Десіча.

Париж. (ПАТ.) По донесенням часописів, мін. справедливости явився у короля в Вельдес, щоби наклонити його до відкликання помилування Десіча, виновника атентату. Зачувати, що кабінет уступить, коли король обстоюватиме помилування.

Зїзд міністрів у справі Сходу.

Рим. (ПАТ.) Предвиджують зїзд міністрів загр. справ Франції Анґлії і Італії в цили управильнення східного питання. Яко місце стрічі предкладають Ґенуу.

З музичного світа.

Річні пописи елевів Висшого Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові.

Дня 19. червня відбувся попис елевів Висшого Музичного Інституту переважно низших і середних років, на який зійшлися в малій салі Муз. Тов. переважно родичі побираючих науку в Інституті. Ця скромна продукція зложила докази не тільки сумлінної праці учительського збору, але і значних музичних прикмет виступаючих, з котрих у деяких можна вже нині розпізнати правдиві музичні таланти. З огляду на неможливість подрібного обговорення кождої з 20-ти точок програми з одного, та з огляду на зрозуміле подражнення амбіції молодих адептів штуки, колиб одних видвигнулося а других ні з другого боку, — можемо тільки загально зазначити, що продукції всіх без виїмку учеників робили вельми корисне і потішаюче враження.

Введений в програму ансамбль на 2 скрипки, чельо і фортепян не тільки уріжнороднив програму, але також дав докази, що і на низших роках можна з користю плекати цей зародок камеральної музики, — що причинюється незвичайно до розвинення любови до музиковання у самих-же елевів.

Попис-Концерт елевів середних і висших років, який відбувся слідуючого дня у власній салі Муз. Товариства, заслугує на подрібну оцінку не тільки з огляду на — до певної міри вже артистичне — виконання програми, але і з огляду на обставину, що в продукції взяли участь дві учениці Інсеитуту, котрі цього року покінчили фортепянові студії в Інституті і своїм останнім виступом розпращалися із школою, якої все були прикрасою, а саме пп. Бандрівська Дарія і Макухівна Ірина.

Се незвичайно важна і потішаюча обставина, що наш одинокий у Львові Музичний Інститут зачинає по довшій перерві, спричиненій воєнними обставинами, випроваджувати на ширшу музичну арену безперечно талановиті одиниці, що стануть справді цінним набутком в рядах нашої музичної громади, — ніде правди ді[illegible] — доволі скупих.

Концерт розпочався фортепяновим сольом п. Ірини Цурковської уч. VII. року, котра незвичайно певно і ефектовно з технічного боку виконала вдячне: Capriccio a-moll Мендельзона. Елев п. Вірстюк Володимир виконанням Фіорілля концертового Етюду і Тартініого Варіяції виказав значне, як на IV-тий рік, технічне підготовлення і музикальність. Можна надіятися що при більш солідній вкладі праці його здібности дадуть непересічні висліди. П. Евгенія Терлецька уч. VII. р. виконала Шопена Етюд f moll і Шуберта-Ліста: Aufenthalt. Гру її ціхує незвичайна тонкість відчування і шляхотний та мягкий удар. Загально робить вона враження небуденного таланту з найкращими виглядами на будуче. Хвилями надто замітне перечулення дасться легко усунути.

Пп. Роман Кордуба, уч. V. р. і п. М. Ращенко уч. IV р. гри на скрипці виконали Данкля: Quatrieme Symphonie concertante в супр. фортепіяну — і виказали значну дозу технічної потенції і непересічної музикальности, на скільки позваляв на се не конче глибокий зміст композиції. Були солідно зіграні. Подібного рода продукції є вельми пожадані і корисні для самих учеників, — бо заправляють їх до поважної ансамблевої гри.

Найкраще враження із скрипкових продукцій зробила точка п. Січинської Марії уч. V року, яка відограла I. часть концерту Моцарта A dur. Гра п. С. відзначається значною музикальністю і повним зрозумінням гарного твору. П. Січинська, помимо низького року, на якім побирала науку, піддержує престіж скрипкового відділу, здесяткованого воєнним лихоліттям може більше чим инші.

З відділу сольового співу виступали на концерті п. Косоноцька Зиновія і п. Ганій Микола. П-на Косоноцька виконала з дещо замітною на початку тремою „Ave Maria“ Шуберта і зуміла задержати широку та мельодійну лінію твору і як слід її розвинути. Голосовий матеріял п. К. безперечно гарний, шляхотний і звучний, наслідком чого будить великі надії.

П. Галій Микола у виконанню арії з „Весілля Фіґара“, річи не

конче підходячої під його голос, а може ще не конче зрілої до виконання, не зміг вповні виявити всі добрі прикмети свого голосу, у всякому разі є се поважна сила, яка може в нашім концертовім життю вже тепер віддати значні услуги.

Згадку про точки пп. Бандрівської і Макухівної полишив я нарочно на кінець. Обі ті учениці — перша виконанням незвичайно трудної сонати g moll Шумана, друга відогранням II і III части прекрасного концерту Ґріґа вложили докази, що Інститут ім. Лисенка може сміло випустити їх з під своєї опіки. У п. Бандрівської попри відомі її прикмети можна було замітить і скріпнення сили удару. Її гра, внутрішно поглиблена, захоплює особливо у ліричних партіях. П. Макухівна, яка від ряду продукцій виконує фортепіянові концерти в супроводі другого фортепіяну, своїм виконанням виправдує вповні вибір того рода творів. Поминаючи бездоганне памятебе опановання твору, необхідне в того роду продукціях, потрафить она все надати граній річи потрібний розмах і ефектовний елемент, що містить в собі вже сама назва „Концерту“. Свої замітки кінчу щирим бажанням дальших успіхів на гернистій артистичній дорозі для обох, опускаючих Інститут учениць.

К.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника“.

НОВИНКИ.

— **Не буде українських півосель.** „Polski Komitet Dzieci na Wieś“ відмовив помочі українським півоселям у Львові, мотивуючи свою відмову тим, що деякі припаси амер. харчів з попередних років має лиш для своєї дітвори. Друга польська інституція „Polski Komitet Pomocy Dzieciom“ заявив готовість дати за оплатою тільки маленький приділ, себто 149 гр. поживи на дитину денно, в якій то порції є вже мука, фасоля, каша, товщ. З огляду на це, що: 1) з такого приділу не можна би дати дітям навіть лихого обіду, а не то другого снідання з хлібом і обіду з мясом, як практикується по польських півоселях, 2) що українські діти мають складати таку саму оплату як польські — по 1000 мп. — а за це могли би одержати на наших півоселях тільки лихий обід і від 9. год. рано до 12. або 1. в полудне мусіли би ходити в голоді, якщо їх родичі не мали би їм що дати їсти на дорогу, 3) що, щоби дати 300 українським дітям це, що одержують польські діти на своїх півоселях треба би доложити до признаного приділу харчів ще 575.000 мп., не числячи коштів адміністрації, а таку суму годі зібрати від матеріяльно внищеної і ріжними збірками обтяженої української суспільности і то зібрати протягом місяця, українських півосель сего року не буде. — „Товариство вакаційних осель“ у Львові.

— **Панщина в Лопатинщині.** В далекій закутині радехівського повіту, на пограничу Волині, панує сього дня всевладно польський державний поліціянт. Дня 26. червня ц. р. з села Борисова командант постерунку у Синькові, мазур Якубас, вигнав на косовицю насильно 20 хлопців і не заплатив їм за тяжку працю ні одної польської марки. Жертви жандармської сваволі, бувші стрільці У. Г. А.: Іващук Гриць, Лотоцький Степан, Харчук Олекса, Смаль Лука, Яцюк Яків, Долайчук Семен, Долайчук Василь, Савчук Микола, Вавричук Пилип, Шеремета Семен, Саноцький Іван, Лисак Дмитро, [illegible]щук Прокіп, [illegible] Андрій, Вітюк Йосиф, Лотоцький Данило, Мацьків Василь, Дідик Степан, Дідик Семен, Войтович Денис — запитують команду польської державної поліції, від коли увійшла в жит[illegible] Сх. Галичині панщина. Належить додати, що всі вище вичислені впали жертвою могоричу, який випила чесна кумпанія: комендант Якубас, Лев Мартинюк, п. „начельнік“ Ф. Вавричук і писар Кость Шостак.

— **Невжеж це правда?** Довідуємося з достовірного жерела, що о. Федусевич, парох Миколаїва н. Дн., брав участь в польському обході св. Евхаристії разом з церковною процесією. — Невжеж це справді правда?

— **Нечуваний „поспіх“ польської почти.** Наші передплатники в Чехословаччині жалуються, що „Гром. Вістник“ доходить до них аж після 12 днів, як його вислано зі Львова. Для порівнання вони додають, що листи і часописи з Америки доходять до Чехословаччини за 10 днів.

— **Надбігуновий лет.** Відомий подорожник капітан Амундсен, котрий наміряє перевести лет над північним бігуном, виїхав ононі на ріг Барров. По відбуттю подорожі аеропляном, задумує Амундсен причалити на Шпіцберґи або до північного берегу Гренляндії.

— **Засуд в справі Пузаппу.** Процес в скандальній справі Пузаппу закінчився в середу 5. липня в полудне. Вл. Міндовича засуджено на 3 роки тяжкої вязниці з відокремленим замкненням і гривну міліон мп. або 3 місяці додаткової тюрми. Ст. Новака на 3 місяці тяжкої вязниці і гривну 100.000 мп. або 1 місяць додаткової тюрми, Конс. Рубля на 1 рік тяжкої вязниці, Стан. Компердунa 1 і пів року, Л. Сайнфельда на 8 місяців і Б. Йонаса на 1 рік. Всім вчислено слідчий арест, в якому перебувають від весни 1921 року. Прокуратор і оборонці внесли зажалення неважности. Крім того прокуратор зголосив окремий відклик, тому, що обжалованим не сконфісковано майна.

— **„Народово-культурна“ праця на Горішньому Шлеську.** Наші сусіди, яким Немезіс і всемогуча ласка антанти приділили частину Горішнього Шлеська, поширюють відозву такого змісту: „Шановні Панове! Отсим маємо честь переслати відозву в справі очищення з німецького болота і ржі так тої частини Горішнього Шлеська, яку дякуючи зглядній справедливости Союза Народів повернула на „Вітчине Лоно“, як і тої, яка з причини короткозорости Англії та інтриґ копаючого нам гріб жидівства осталася в пащеці Прусака, про якого предка Хрестоносця сказав так слушно в „Ґражині“ безсмертний Міцкевич: „Хоч так пожер багато, На нашу решту готовить затрату“. Цю відозву поширюємо в цілій Польщі і в наших патріотичних кольоніях в Америці, накликуючи загал думаючих і відчуваючих по польськи до жертв на ту ціль, від здійснення якої залежить не тільки будуче пястовської землі, але і великодержавна сила Польщі поміж двома найбільшими тираніями світа: московського і пруського, та наша економічна незалежність від Німців і їх союзників в копанню Польщі нового гробу: Жидів. Заряджуючий народово культурною працею для Горішнього Шлеська адвокат Станіслав Белза“.

— **Реєстрація воєнних шкід.** З комісаріяту „Малопольського“ Головного Ліквідаційного Уряду комунікують: Всі місцеві оціночні комісії і головна комісія у Львові, покликані зак. з дня 10. мая 1919 р. до усталення і оцінення воєнних втрат в Галичині з часів воєн: світової, польсько-української і большевицької, з днем 30. червня ц. р. покінчили своє урядування і бюра цих комісій замкнені. Оціночні акти, як також зголошення шкід, які з браку часу не були викінчені рішеннями, перейняли повітові запомогові комісії для відбудови при староствах і там належить від тепер звертатися у всіх справах, що торкаються воєнних втрат. Звертатися в тих справах до комісаріяту є без цілі, як також домагання від комісаріяту виплати відшкодовань на основі рішень, бо в т[о]м напрямі не запало досі в польськім соймі рішення і тільки повітові запомогові комісії для відбудови, о скільки вони урядують ще в повітах, дають підмоги на відбудову в будівлянім матеріялі.

— **II. Виставка картин Олекси Новаківського** отворена щодня в комнатах помешкання артиста — ул. Земялковського ч. 2. Звертаємо увагу загалу, що на виставці Новаківського находиться під теперішню пору около 70 картин стягнених з приватних збірок, які ніколи вже відтак не утворять такого повного комплєту.

— **Позір!** Вже вийшло друге число „Січових Вістей“ за місяць липень. Поодиноке число 100 мп. За мовляти і пренумерату слати на адресу: Осип Навроцький, Львів Марка 20. 1—2

— **Спішіть** з направою футер тепер через літо і нові замовляйте в українській фірмі Карпяка у Львові вул. Куркова 11. а.

1859 1—6

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 4. липня: американські доляри 4960—4.980, одинки і двійки 4.860—4880, канад. доляри 4.900—4.950, одинки і двійки 4.800—4.810, нім. марки 11·50—11·60, сотки 11·20—11·25, дрібні 11.00—11·05, леї 27·80—28·50, дрібні 26·80—27·50, чеські корони 95·00—98·00, дрібні 90·00 до 95·00, австрійські тисячки новійшої емісії 680—700, старшої емісії 1900—2000, сотки новійшої емісії 65·00—70·00, стар. емісії 180·00 — 190·00, 50-коронівки 50·00—80·00, 20-коронівки 28—30, 10-коронівки 10—14, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5-сотки 170—180, сотки 175—185 25-рубл. 1·65—1·75, 10-ки рубл. 1·40—1·50, решта дрібних 0·70—0.85, думські тисячки 20·00—32·00, думські 250-рубл. 15·00 до 23·00 карбованці 1·00—2·80, гривни 4·00—4·00, франц. франки 390—420, фунти штер. 20.600—20·800, шв. франки 850—900. Золото: 20-кор. 18.800—19.100, 20-франківки 17.800—18.200, 20-марківки 19·500—20·000, фунти шт. 17·500—17.700, 10-рубл. 24.800—25.200, дол. 4.850—4.880. Срібло: Австр. корони 415—420, 5-кор. 2180—2200, фльорени 1080—1100, рублі 1.720—1.760, копійки 7·70—8·00, амер. доляри 3850—3.900, половинки і чвертки 3.650—3.700, кан. дол. 3.650—3.700, дрібні 3.500—3.550, леї 410—415.

ЖЕРТВИ

Рідна Школа:

Г. Поврозник 300, А. Костишин 500, Д. Луців 1000, о. А. Добрянський за кр. УПТ. Бучач 18476, М. Ковак 800, М. Чорненко 1000, М. Когут 100, О. Чубинський 250, о. І. Винницький 500, гр.-кат. уряд парох. Глубоке 1050, М. Яструбецький 700, А. Гарбуз 100, К. Каталиківна 100, М. Солтис 20, Т. Засеський 500, С. Дзидзяк 100, С. Крисовський 500, о. Й. Котель 100, М. Галань 1000, М. Фуртаківна 14120 зб., о. М. Павлюк 200, В. Лазарів 300, Г. Пелиховський 1000, драм. круж. чит. „Просвіти“ Угнів 3000, о. М. Данилюк 1000, Р. Дмоховський 200, М. Заяць 300, О. Зятик 500, Г. Гореман 1000, о. А. Осадца 500, С. Левенцький 1000, А. Сороківський 550, Е. Сприс 1495, гр.-кат. уряд пар. Заднишівка 2000, чит. „Просвіти“ Заднишівка 1000, „Нар. Торговля“ Мостиська зб. 600, О. Трильовський 100, В. Крутий 200, А. Сенчина 500, зб. з Отиневич 2000, о. Й. М. Гійсько 200, чит. „Просвіти“ 300, о. А. Хлостун 500, І. Костик 1450, І. Куріяць 440, Ю. Зариволл 1000, О. Боичук 500, Г. Чернюх 200, А. Літинський 500, кр. УПТ. Бережани зб. 4120, Д. Дидик 1000, Я. Марків 500, Т. Телішевський 200, Й. Савіцький 1000, о. Е. Король 1000, о. О Котис 100, П. Ц. Беньова 100, В. Чайківський 5800, тов. „Сокіл“ Добряни 4300, О. Бакала 100, В. Бриндзей 100, В. Марків 100, о. Ю. Галякевич 200, І. Голічек 255, д-р В. Лучка 6000, о. Д. Бордун 200, чит. „Просвіти“ Славятин 300, о. А. Пшепюрський 500, В. Дідич 1105, П. Бернакевич 300, о. І. Полянський 200, М. Баран 300, Т. Сагайдак 200, Е. Малик 200, І. Крочак 400, Ф. Боднарова 400, о. С. Павлюк 500, Д. Павлишин 300, О. Хирівська 100, Я. Майхер 100, О. А. Філевич 300, д-р О. Ріпецький 1000, о. В. Григорчук 500, І. Голубович 100, чит. „Просвіти“ Попельники 310, О. Крамар 4550, І. Тисовський 6800, о. С. Онишкевич 700, Д. Хоптяк 150, Л. Грушка 100, М. Романиця 500, кр. УПТ. Теребовля 135.666, І. Мандзюх 500, П. Ціхович 1650. О. Губаль 200, о. А. Онуферко 222, шкільна дітвора Петрилів 1070, П. Ришкова 500, о. І. Федевич 500, о. Я. Мохнацький 100, В. Височанський 100, І. М. Симки 300, о. В. Лапичак 100, о. І. Лесяк 500, П. Обшанський 500, зар. гром. Ягольниця стара 150, П. Сух 20, В. Микласевич 1500, зб. М. Скородинський 1200, І. Яськів 1553, М. Прокопів 500, В. Глібовицький 400, гр. кат. уряд пар. Тісна 200, о. В. Мисик 2000, Л. Гаврилюк 300, о. А. Ніжинський 500, Р. Збудовський 1000, з нагоди вінчання Е. Коновальця, А. Менцінська 300, М. Качмар 300, о. Ю. Левицький 300, М. і М. Карманські 500, чит. „Просвіти“ Трійчиці 1000, о. К. Строцький 5000, о. М. Бровко 500. О. Озарків 200, Г. Мельник 100, Г. Марич 500, І. Терлецький 500, С. Лучків 1000, Т. Садовська 600, Й. Матура 100, чит. „Просвіти“ Жидачів“ 8000, о. Й. Рудницький 100, М. Стахера 600, о. І. Коцик 1000, чит. „Просвіти“ Синьків 6500, о. А. Заячківський 1000 і 1500, о. В. Плашовецький 1000, о. В. Б. Ямна дол. 50, Г. Голяк 200, о. П. Войтович 100, М. Коцюба 500, А. Фарисеївна 200, А. Гринишин 100, О. Наконечний 200.

Просвітно-орґанізаційний фонд „Просвіти“.

62) Степан Левицький, нотар Підгайці 1000, 63) Іван Яримович Підгайці 1000 кличе проф. Юліяна Шпитковського Бережани, о. проф. Ст. Шпитковського Львів, Ярослава Яримовича Львів, о. Юліяна Яримовича Вільховець-Хлібовичі, 64) о. Юліян Фацієвич Стрілиська нові кличе Теодора Грицая упр. школи Стрілиська старі, о. Омеляна Крвавича Отиневичі п. Ходорів, Йосифа Павлінського учит. Русятичі п. Стрілиська нові, 65) Василь Горинь господар Стрілиська нові 1000 кличе Василя Низьникевича, Михайла Лебідя, Олексу Мацькова і Степана Липового всі господарі в Стрілиськах нових, 66) Анатоль Проскурницький Мелєц 1000 кличе Стефана Яновича стар. держ. лік. ветер. в Тарнобжеґу, С. Лушпінського ст. ст. лік. ветер. в Живцю. 67) Роман Шопа Львів 2000 кличе інж. Івана Брилинського Львів, д-ра Івана Станька Яворів, Степана Раставецького Львів, 68) Клим Кульчицький Станиславів 1000 кличе Антона Копровського Станиславів, Леся Ткачука Станиславів, Льва Чачковського надрад. скарбу Станиславів, 69) Теодор Будзиновський Станиславів 1000, 70) Юрко Микецей господ. в Битькові 5000, 71) інж. Михайло Безпалко Битьків 2000, 72) Олекса Гадзікевич 1000 кличе Евстахія Райцу, Івана Калимовича, Михайла Гаруха всі зі Львова, 73) Андрій Микитка Львів 1000 кличе Степана Янішевського, Дмитра Сачинського, Василя Гайниша всі зі Львова, 74) Стефан Микитка Львів 1000 кличе Олександра Крижанівського, Петра Ярему оба зі Львова. 75) Ми-

кола Галушка Львів 1000 кличе Вінкентія Горного Львів, Евстахія Ігната Львів, Андрія Манька дир. Мельми Львів (на довільну квоту), 76) д-р Богдан Савчак Щирець 1000 кличе Володимира Граба суддю Станиславів, д-ра Евгена Трешневського лікаря Щирець, Остапа Жука канд. адвок. в Щирци і всіх товаришів, які в р. 1906 здали матуру в акад. гімн. у Львові, 77) Остап Жук Щирець 2000 кличе Волод. Галаля канд. адв. Львів, Романа Дашинича - Кульчицького канд. адв. Бібрка, Івана Кульчицького канд. адв. і гіпотечн. референта Дністра.

Голодній Україні

зложено в „Дністрі" кн. 13.380 в часі від дня 22. мая по день 6. червня в польських марках:

Пов. Косів, гром. Кути Старі по 500: Кулешір Онуфрій, Грущук Іван, Катеринчук Антін, Близнюк Д., Близнюк Іван, Олексюк Мих., Ковак Мих., Андрусяк Ю., Трищук Н., Андрусяк Д., Сердерський О., Фединчук П., Кузьменюк Мих., Кулешір С., Будз Т., Будз Ів., Кулешір Е., Маковійчук М., Подюк Д., Глібчук П., Савчук Зотик, Чернецький Іван, Близнюк Д., Павлюк Ник., Федюк Д., Лівак Мих., Гнатчук О., Чепига Ів., Лазорик Е., Куришіль С., Глібчук П., Остапюк Ів., Остапюк Е., Глібчук Мик., Ковалюк А., Ковалюк Г., Фединчук Мих., Сенюк Марія, Ковалюк А., Близнюк Ник., Глібчук Ілько, Глібчук Ю, Кардащук Борис І., Будз І., Лазорик І., Бойчук Я., Сенюк Ник., Бойчук Ів., Будз С., Ковалюк Ів., Ковалюк С., Ковалюк Волод., Ковалюк Ст., Опарик Т., Лазорик Д., Угринюк І., Цалинюк В., Каралаш В., Глібчук Ів. Козьми, Лазорик В. Козьми, Лазорик Козь., Федюк М., Будз А., Джумарик Д., Ковалюк Ів., Чепига Ф, Зайдман Е., д-р Гартенштайн, Чепига Д., Волощук К., Глібчук Мих., Онисимюк Ост., Лазорик К., Федюк М, Бородайлюк К., Глібчук М., Федюк Ф., Каратницька Ст., Цикалик Гр., Глібчук Микита, Герцук Ник., Дамащук Он., Лазорик А., Кобилянський П., Кардаш А.. Близнюк С., Касюук Ю., Чепига Ю., Ковалюк Дм., Ковалюк Анд., Близнюк Г., Катеринчук Ів., Глібчук Е., — по 400 Мп.: Юревич. Ів., Кулишір Л., Близнюк Д. Тимося, Загул Ю., Ірма Бузат., — по 300 Мп.: Максимчук Юрій, Угринюк Ник., Герцюк Д., Дрищук Юст., Катеринчук П., Ілюк Д., Федюк Ю., Савчук Мих., Бойчук П., Полатайчук Гр., о. Дутчак Яків з мировання, Лівак В., Ковалюк Ю., Глібчук А. Танасія, Друкман Оз., Глібчук Ю. Остафія, Ковалюк А., Остапюк В., Остапюк А., Панчук Танасій, Лівак Пилип, Герцюк Ф., Цикалик Ник., Савчук Мих., Близнюк Марко, Близнюк Ник. Федя, Шпинтюк Ю., Йосиф Б., Несторук А., Хариняк Ів., — по 250 Мп.: Кузьменюк Петро, Джумарик А., Дрищук Ів., Штимюк Гр., — по 220: Бойчук І., Романюк Ф., — по 200: Юревич В., Лазорик Мих., Лазорик Он., Лазорик Д., Лазорик Ник, Лазорик Мих. Кузьми, Лазорик Никофор, Лазорик Козьма, Герцюк Г., Лазорик В., Куришіль М., Чепелюк А., Угринюк Ол., Герцюк В., Онисимюк Анна, Максимчук Ник., Фединчук В., Решетилович С., Несторюк І., Маковійчук Д., Близнюк Т., Близнюк П., Близнюк Ник., Гринюк В., Лесюк І., Юсипчук М., Куришіль Гн., Куришіль І., Будз А., Будз Ник., Грущук П., Близнюк Мих., Павлюк К., Демчук Мих., Глібчук Д., Близнюк Ник. Юрія, Бойчук С., Хариняк Арт., Гнатчук М., Фединчук В., Ілюк М, Панчук Он., Ґулій Я, Опарик В., Кушнірук С., Фединч Ів., Фединчук Ст. Бойчук Ник., Бойчук М., Тимось Петрук, Цикалик Ол., Панчук Ник., Чепига Ник., Друк М., Грепиняк М., Цикалик М., Антонійчук Д., Юзефович З., Будз Ів. Бориса, — по 155: Бойчук С., Федорюк С., — по 180: Бородайлюк М., Лазорик Д., — по 160: Близнюк Он., — по 150: Скульчук Ф., Петрук О., Цикалик Д., Романюк М., Романюк Ф., Лукасевич, — по 130: Шпинтюк Ів., Онисимюк Мих., — 125: Бойчук А., — 120: Лаврук Ев., — по 100: Решетилович Е., Івасюк М., Юревич Ник., Загородський Н., Гнатчук К., Лазорик М., Лазорик П., Лазорик І., Чепелюк М., Лазорик Н., Лазорик А., Лазорик П., Максимчук Мих., Максимчук Лесь, Фединчук Степан і Гаврило, Цикалик Ів., Козак Е., Кузьменюк Н., Фединчук П., Домащук П., Герцюк П. і Юр., Лазорик Калина і Марія, Герцик О., Антонійчук М., Загородський Д., Онисимюк Прокіп і Василь, Сенчук М., Трищук Ів., Шпинтюк К., Несторук Ю., Савчук Д., Несторук Василь і Дмитро, Гавучик Т., Федюк І., Куришіль В., Попюк Ів., Бородайлюк С., Бойчук П., Розбіцький Ів., Моканюк В., Близнюк Олекса і Яків, Андрусяк Т., Панчук Л., Ґрекуляк В., Моканюк Адам і Танасій, Трищук, Павлюк Мих., Близнюк Мих., Степан і Параска, Цикалик Ник., Гарасимюк Ф., Андрусяк В., Лазорик Д., Грібчук О., Куришіль Е., Будз Ю., Мерещук М., Петрик Ю., Бернюга Е., Кардащук О., Кисилиця П., Фединчук Параска і Сава, Бойчук І., Ґулій Василь, Петро, Анна, Параска і Одокія, Будз Н., Попадюк П., Шпак П., Опарик Ст., Глібчук Іван, Василь, Марія і Іван, Лівак Осип, Будз Ник., Василь, Софія і Іван, Фединчук Г., Полатайчук О., Кардаш Лесь, Ілюк Василь і Олекса, Бойчук Мих., Кардаш С., Панчук Теодосій і Проць, Фединчук Тома і Дмитро, Матернак К., Чепига Іля і Олекса, Ґотліб Моз., Софійчук М., Кардаш С., Грекуляк П., Ґерцюк Іван, Романюк Г., Гретиняк Ф., Полатайчук Іля і Василь, Цикалик Мирон, Іван і Никола, а) Угринюк Федір, б) Угринюк Федір, Кузменюк П., Домащук Н., Тимчук Ст., Тавб Герш, Ковалюк Никола і Анниця, Лазоровський Ант. Всі инші зложили менше як по 100 мп.

Загальна сума Мп. 212.000.

Повіт Львів, громада Вислобоки: 3000 Мп. Мих. Байковський, по 2000 Мп. Бахор В., Чайковський Мик., Дедик Мих., Шерстиль Ілько, Сушко С., по 1500 Мп. Шерстиль Мих., Пришляк Ст., по 1000 Мп. Мельник Микола, Дацко Пр., Дедик Ф., Чайковський Ів., Шерстиль Д., Куліч Григорій, Бахор Іван, Чайковський Іван, Малицький Стеф., Пришляк Н., Бень Г., Ґураль Луць, по 700 Мп. Ґелемечова Л., по 500 Мп. Пшик. Д., Крилинський Л., Шерстиль П., Дацко А., Куць Ст., Пасічник І., Павлишин А., Шерстиль Гр., Шерстиль Мих., Плехан Дм., по 300 Мп. Макогін Ів., по 200 Мп. Шерстиль В., Мацєх П., Рубель М., Карікас А., по 150 Мп. Тис П., по 100 Мп Крилинський Ол., Дацко С., Майхер, Мацюрак. Загальна сума Мп, 35.350.

Львів. Ученики кляси IIа акад. гімназії (гол. зав) у Львові зложили Мп. 2320.

Ходорів. Збірка з церкви Мп. 40 103, Вербєвська Текля 500 гривень.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Спис

стрільців та інтернованих У. Г. А. похованих на янівському кладовищи.

Великий цвинтар.

(Число поміщене побіч названиска означає число могили.)

(Продовження.)

Дубина Михайло 89, Дуда Михайло 82, Гамовський Фридрих 80, Ґелюк Григор 337, Ґерба Михайло 73, Ґерус Іван 519, Гловацький Ілия 248, Годек Петро 451, Голян Петро 449, Грущук Тимко 172, Жолобчук Микола 522, Жикалун Никола 279, Жикалюк Микола 234, Завнів Ілько 388, Заганяк Лев 383, Загребецький Михайло 73, Загурський Іван 99, Замілинський Микита інт. 483, Занько Роман 12, Запілітний Олекса 504, Зелений Михайло 56, Зелінек Василь 366, Зенько Никола 319, Зелінський Ілько 168, Зелінський Ілько 189, Івсєнко Гринько інт. 403, Івасєнко Іван 108, Іваніцький Іван інт. 239, Івах Михайло 177, Ілащук Дмитро 735, Кабан Василь 78, Кавецький Михайло 233, Кавецький Тимко 246, Казік Василь інт. 275, Кадук Ізидор 288, Кальба Іван 266, Кальний Теодор 46, Каміньовський Петро 272, Канапка Никола 334, Канфолія Петро 1, Каренюк Василь 132, Кассав Петро 64, Качмарчук Антін 343, Карпяк Ілярій 348, Каган Василь 192, Кліновський Роман 457, Коваль Андрій 367, Коваль Іван інт. 210, Коваль Онуфрій інт. 407, Ковальський Іван 278, Кобза Максим інт. 61, Ковальський Тимко 244, Ковальчук Михайло 405 Ковальчук Гриць 543, Когуба Михайло 5?4, Козак Петро 38, Козак Іван 432, Козіцький Роман 412, Козіцький Василь 313, Колодій Василь 465, Коляс Іван 134, Коморський Петро інт. 330, Коноба Іван 155, Королевич Антін 9, Коситишин Василь інт. 490, Костиняк Йосиф 378, Кордяк Михайло 466, Кодан Іван 158, Кравчук Іван 434, Кравець Антін 430, Крейчук Павло 102, Кресоватий Теодор інт. 241, Крет Стефан 366, Кривий Маріян 414, Кророчорний Юрко інт. 285, Курий Йосиф інт. 426, Куришин Стефан 303, Курія Іван 326, Купніна Олекса 154. Курчик Никола 137, Кус Андрій 416, Кутківський Антін 528, Кушмида Михайло 268, Кушнір Олекса 140, Кухманат Йосиф 273, Левчук Михайло 135, Лев Никола 474, Левинець Роман 71, Лепицький Теодор 170, Левчук Захарій 431. Леницький Григорій 211, Леницький Михайло 169, Лєнік Гриць інт. 270, Лєхмович Ігнат 182, Лещишин Петро інт. 147, Лисий Антін 98, Лирецький Стефан 145, Литвин Йосиф 249, Литриняк Петро 293, Ломницький Захар 549, Лосюк Василь 375, Лото Теодор 139, Льосек Іван 290, Льора Степан 453, Луговський Петро 11, Лудень Ігнат 77, Лукін Йосиф 401, Лучко С. 174, Ляхінський Франц 539, Мазур Михайло 365. 112, Макар Петро інт. 143, Мазепа Гриць 298, Мазурок Андрей 307, Мариквас Ілько 175, Маринчуй Лев 59, Маркевич Іван інт. 481, Маркевич Михайло інт. 160, Марків Іван 87, Масний Микола 462, Мартиняк Маріян 299, Мартиняк Осип 488, Мартинів Теодор 39, Манкет Стефан інт. 371, Маскура Іван 220.

(Продовження буде).

Подяка.

Невмолима смерть забрала нам з родини нашого Найдорощого Батька, бл. п. Петра Чорного. У великім горю, яке навістило нас, нема слів, якими можна би подякувати знайомим і приятелям, які в нашім тяжкім горю несли нам розраду і співчутя. Щирим серцем дякуємо Всім, хто лише взяв участь у відданню останньої прислуги Покійному. Окремо складаємо щиросердечну подяку Всесвітнійшому о. Шамбеляновн д-рови Ст. Юрикови, Впр. о. дир. Н. Хміньовському і Впр. о. совітникови Я. Краснопері з Хильчиць за провід в похоронах і молитви в церкві. Впр. о. Катехиті Ф. Побігущі, Диріґентови і Учасникам хору, що своїм співом причинилися до звеличення памяти Покійного. Вп. Панству Антонякам, які перші і до послідної хвилі несли нам розраду в тяжкім горю.

Золочів, в червні 1922.

Марія Чорнай з дітьми і внуками.

12 1—1

ОПОВІСТКИ.

Справлення ошибки в виказі жертв „Голодній Україні" в 104 ч. має бути М—Люіс Лямбер Паньків, Львів 2000.

Українська робоча чета в Слов. Новім місті! Гроші 30 Кч. одержали на опізнення часописи не маємо і ми ради. 1—1

Подяка.

Невмолима смерть забрала нам з круга родини найдорозшу Маму бл. п. Анну Боберську, вдову по бл. п. о. Миколі пароху в Ваньовичах, яка упокоїлася дня 25. червня 1922. р. в 63 р. життя в Раві Руській. Розрадою у великім горю були для нас слова щирого співчуття від приятелів і знайомих, як також їх численна участь в похоронах. Сповняємо обовязок серця, щиро дякуючи Всім, хто лише взяв участь у відданню останньої прислуги Покійній. Окремо складаємо сердечну подяку Впр. о. деканови В. Гойдишеви за провід в похоронах, Впр. о. канонікови Рисьови латинському пароховн Рави Руської за участь в похоронах, Впр. о. сов. Карпевичеви за зворушуючі слова в церкві, Всч. о. Іванусикови за щирі пращальні слова над гробом, Всч. о. Барилякови і Всч. о. Лещукови за відслуження св. Літургії, Впр. о. мітод. Тустановському, Всч. о. Лисякови, Всч. о. Ничаєви, Всч. о. Тарасовичови, Всч. о. Нікльови, Всч. о. Хоростілеви сотр. з Угнова за участь в похоронах, Вп. П. Лещуковій за ласкаву поміч і труди, які понесла в сій тяжкій хвилі для нас.

о. Юліян Боберський син, Стефанія і Евгенія дочки, о. Василь Матківський, о. Евген Федоришин зяті, Олена і Іванна внукові.

13 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Тов-а „Взаїмна Поміч українського учительства"

відбудуться у Львові дня 8. і 9. липня (субота і неділя) 1922 р. в салі „Народнього Дому" о год. 9·30 рано зі слідуючим денним порядком:

1) Отворення Загальних Зборів. 2) Ухвалення правильника Заг. Зборів, вибір Комісій. 3) Орґанізаційний звіт з діяльности Тов-а. 4) Касовий звіт і білянс за адміністраційний рік 1921/22. 5) Звіт контрольної комісії. 6) Вибір 4 членів Надзір. Ради Т-ва. 7) Справа Учительського Дому. 8) Шкільні кооперативи. 9) Українська школа під теперішню пору. 10) Справа зміни статута. 11) Внески членів.

По Загальних Зборах Матернього Т-ва відбудуться

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Т-ва „Взаїмна Поміч Учительська"

стов. зар. з обм. порукою у Львові

з поданим вже денним порядком.

Дня 8. липня (субота) о год. 10. вечером в салі „Народнього Дому" відбудеться

Велика товариська забава.

в якій згодився взяти участь наш Товариш артист-співак тенор ВП. П. ЧИЧКА відспіванням кількох оперових арій. — Стрій спацеровий. Буфет у власному заряді. Вступ за запрошеннями, які можна набути лише в забавовому комітеті перед отворенням і в часі перерви Заг. Зборів. — ГОСТЯМ РАДІ! 1703 1—1

Дрібні оголошення.

КООПЕРАТИВ ДЛЯ ПРОМИСЛУ І ТОРГОВЛІ СКІРОЮ

СТОВАРИШЕННЯ ЗАРЕЄСТРОВАНЕ З ОБМЕЖЕНОЮ ПОРУКОЮ 985 9—10

у Львові, вул. Вірменська ч. 8 (коло „Народного Дому“)

УДІЛ 5.000 МП., ВПИС 100 МП. ВПИСУЙТЕСЯ В ЧЛЕНИ! НА СКЛАДІ ДОБІРНИЙ ТОВАР ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від понеділка 3. липня 1922. велику драму на 6 дій п. н.

„Chateau Rouge“

(ГНІЗДО ОПИРІВ).

КАРПАТСЬКІ КОСИ!

Спеціяльно роблені, за кожду косу даю ґарантію: може бути 3—4 рази клепана. Коли була би невідповідна, то в кождім часі відміняю своїм коштом. Висилка як перед війною, гуртом і подрібно.

Коси надзвичайної доброти: ніяка фірма в світі не дорівняє карпатським косам до найтвердших гірських трав, псянок, як і до збіжа, хід незвичайно легкий, так, що кождий без напруження сил весело днину збуває і весело як з весілля домів вертає. — Сотки подяк і признань зі всіх сторін, куди вживають мої спеціяльно роблених кіс в оливі гартовані з найдобірнійшої анґлійської сталі. Стережіться лиш дешевого і без поруки товару, бо кілька разів дорожче винесе лихий товар, піде здоровля і гроші марно!

ДОВЖИНА КІС:	60	65	70	75	80	85	90 цм.
ЦІНА ЗА ШТУКУ:	1550	1600	1650	1700	1750	1800	1850 мп.

Опуст: на 10 — 1, на 20 — 3, на 50 — 8, на 100 — 20 кіс даром. Кошта всі поношу сам. Бритви найліпші подорожіли: штука 1300 мп., тузин 12.000 мп. На инні товари служу цінами. Ріжні лопати, сапи, різаки, ткацькі бляти і проче що потрібно. За замовлення прислати конче цілу належитість або задаток. Без задатку не висилаю.

1871 4-10 Адрес фірми: **СТЕПАН ДОБУЩАК, в Долині коло Стрия — Галичина.**

Оказія! **Важне для всіх.** Оказія!

СУКНО ЧОРНЕ, з чистої вовни 150 цм. широке надається на **ФУТРА, ПАЛЬТА, ЗАГОРТКИ** і убрання. Ціна за 3 метри 10.500 мп. Висилає за послідплатою фабричний склад сукна

1875 3—3

СИМЕОН ІВАНКІВ

СТРИЙ, ВУЛ. ТРИБУНАЛЬСЬКА 8.

Увага: Прібох і цінник в не висилається.

Хемічні Заведення „LAOKOON“

сп. з обм. пор. у Львові, Ліндого 6.

поручають

1. **Nervosan** одиноке средство проти нервових болів, перестарілого ревматизму, перестуди і т. п.
2. **Vitosan** мінеральний бальзам, певне средство проти всіляких хоріб жолудка, корчів, при браку апетиту, недокревности, біґунці і т. п.

В кождій аптиці до набуття! 1858 2—6 **В кождій аптиці до набуття!**

Небувала нагода для Американця!

Дешево продам зараз 40 морґів в одній кавалку найліпшого в Галичині наддністрянського чорнозему із засівами, будинками і господарськими знарядами. Ріка, ліси, млини дуже близько, керниця на місці. До повітового міста 8 км. цісарського гостиниця, до залізничої стації 2 км. До господарства належить ще окремо до 20 морґів пасовиска (в тім 2 ліса) і каменолому здатного на будову. Віддаль пів км. від обійстя. Можу продати на дві руки по 20 морґів. Зголошення в Адміністрації Гром. Вістника під „Господар“.

10 1—3

Звіт і біляннсові дати за 1921

Затверджені Заг. Зборами 11. 6. 1922.

Убуло до виплати (§ 17 статта) членів 353, декларованих уділів 935, вплачених уділів	Мп.	10.416·61
Остає на р. 1922. (§ 9 статута): членів 3047, декларованих уділів 11.357, вплачених уділів	Мп.	138.325·44
Резервовий фонд	Мп.	28 609·79
Спец. резерва страт на поз.	Мп.	5.927 95
Сума	Мп.	183.278·95

Рахунок зисків і страт за 1921 р.

Зиск: З рахунку відсотків	Мп.	60.668·39
Страта: З рахунку коштів адміністрації	„	55.491·76
Чистий зиск	Мп.	5.176·63

який Загальні Збори 11. 6. 1922. розділили в цей спосіб:

До резервового фонду	Мп.	518·21
До спец. резерви страт на позичках	„	4.658·42

Коломия, дня 4. липня 1922.

„Покутський Союз кредитово-господарчий в Коломиї“

реєст. стов. з обмеж. порукою.

Захар Скварко вр. *Леон. Кузьма* вр.

15 1—1

Відозва.

Управляюча Комісія Вдовичо-сиротинського Фонду станиславівської дієцезії просить Всч. Духовенство зголошувати під її адресою рід занять, які моглиб дотичних парохіях обняти убогі вдови або сироти. При цім зазначуєтьси, що можна зголошувати не лише заняття при господарстві, але бюрові, фахові і т. и. — Рівночасно проситься священичі вдовиці і сироти, які шукають заняття, подати сюди свою адресу і рід бажаного заняття.

Станиславів, дня 16. червня 1921.

За Упр. Комісію В. С. Фонду:

о. д-р Ів. Фіґоль *о. Юстин Гірняк*

1836 4—4

СУКНА на покриття футер. **ВОВНИ** і **КАМҐАРИ** на мужеські одяги. — Костюмові матеріяли. Плюші і вельюри на дамські плащі. — Цайги, полотна, всипи і инші блаватні і суконні товари

1887 3—6

поручає по конкуренційних цінах фірма

Й. ЦВЕРДЛІНҐ і А. В. ЕННЕР

ЛЬВІВ, РИНОК 14.

Позір на фірму і число дому!!

ЛІКАР

Д-р медицини

Василь Білецький

ординує в СНЯТИНІ.

20 1—4

Д-р В. Янович

виїхав на місяць липень

до Дори.

16 1—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ЕМЕРИТ, спосібний до концепту і нагляду ракунковости, одержить сталу поважну посаду у Львові. Зголошення письменно до Адміністрації Гр. Вістника для „Директора“.

1877 2—2

Позір! Вправний діриґент і орґанізатор хору знайде заняття на час ферій під дуже користними услівями. Зголошення негайно слати на руки п. Івана Дитка, Розділ п. Жидачів.

2 2—3

ПЕЧІ і КАФЛЕВІ КУХНІ

ставить нові, старі направляє швидко і дешево так в місци як і на провінції — —

:: Михайло Галібей ::

майстер кафлярський

ЛЬВІВ, вул. Петра Скарги ч. 5.

1851 2—?

УРЯДЖЕННЯ

млинів, тартаків, олійрень, машинових столярень та шлюсарень як рівнож инші промислові машини достарчує під користними услівями

Промислова Спілка

„ТОПАС“

сп. з обм. пор.

у ЛЬВОВІ, вул. Крашевського 19 а, телефон 624.

1884 2—10

АРХІТЕКТ

Віктор Трач

виконує

пляни і коштосписи церков, приходств, читалень, шкіл і всяких мешкальних і господарських будинків.

21 1—3

Від 22. літ виконують наші робітні суконь і білля всякі роботи почавши від перерібок аж до найвибагливійших що до ґусту й моди жіноч. уборів. Також наш склеп продає полотна, шифони, хустки, гафти, крав. прибори, нитки і ин. гуртом і подрібно. — Дешев ціни і солідна обслуга. — — — — — —

Жіноча Спілка промислова

„ТРУД“ XV **ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 39.** (вл. дім).

7—20

Найліпші ДЗВОНИ

ПЕРЕДВОЄННОЇ ЯКОСТИ

є на складі і можна замовляти у — істнуючої від 1808 року фірми —

БРАТІВ ФЕЛЬЧИНСЬКИХ

в КАЛУШІ або філії в ПЕРЕМИШЛІ вул. Красіньского ч. 63.

На жадання висилається цінники оплатно

УВАГА: Ніяких аґентів не маємо і не висилаємо, як і також крім Калуша і Перемишля ніякої філії не маємо. — — — — 1795 8—10

Досвідчений строїтель фортепянів і пянін дуже совісно і солідно строїть і направляє (навіть цілком понищені) інструменти. Виїзджає на провінцію по замовленням. Має свіжі струни. Ласкаві замовлення до Адміністрації Гр. Вістника під „Строїтель Б.“

18 1—3

Загальні Збори Спілки госп. кредитової „ПРАЦЯ“ стов. зареєстр. з необм. порукою в Урмані, відбудуться дня 16. липня 1922. о год. 4 по пол., а на случай неприсутности потрібної скількости членів о г. 5 по пол. в льокалю стоварищення зі слідуючим денним порядком: 1) Відкриття Зборів. 2) Звіт Дирекції з рахунків і біляису за р. 1921. 3) Звіт Контрольної Комісії і уділення абсолюторії. 4) Розділ зиску. 5) Внесення членів. — Рахунки і біляис є виложені в льокалі стоварищення для перегляду членів. — НАДЗІРНА РАДА.

22 1—1

Ширіть наш часопис!

Побічний дохід для кождого працьовитого горожанина.

Листи і запити під адресою: „САНАТОР“ 90 Бидґощ.

100.000 марок і більше місячно

сталого, чесного зарібку може мати кождий сільський учитель, громадський писар, дяк, взагалі кождий працьовитий чоловік на селі при поза службовій праці може ЗАРОБИТИ.

1781 3—4

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло“.